

Vad händer i Nicaragua? Och varför? En lite längre, men informativ artikel.

Vad är det som händer i Nicaragua? Egentligen?

I media förekommer mängder av förfalskad och felaktig information om Nicaragua. Även inom vänstern har CNNs och Nicaraguas oligarkmedias lögnkampanj för att störta president Ortega anammats. Berättelsen om fredliga demonstrationer som mötts av väpnad trupp och regeringstroga paramilitärer har inte ifrågasatts.

Jag försöker här beskriva vad som händer i Nicaragua och varför. När detta skrivs verkar kuppen ha misslyckats, folk har gått ut i massiva fredsmarscher och sanningen börjar komma fram (t ex det vapenlager som upptäcktes i en katolsk kyrka 9 juli). Det är viktigt att förstå vad som händer i Nicaragua, det är ett exempel på de våldsamma kupper som USA och rikedomsklassen börjat genomföra för att tillsätta nyliberala regeringar. Om folk förstår denna taktik kommer den att förlora i styrka.

Klassintressen blandas bort

I USA tar ?experterna? sin information från nicaraguansk bolagspress som Chamorro-Cardenals La Prensa, och samma oligarkfamiljs Confidencial, som är de mest aktiva inom kuppmedierna. Deras berättelser undergräver den sandinistiska regeringen och kräver Daniel Ortegas ovillkorliga avgång. Dessa ?experter? underblåser skändliga inre och yttre intressen som siktar på att ta kontroll över Centralamerikas fattigaste land, rikt på naturtillgångar.

Kuppförsöket har riktat ljuset på klassklyftan i Nicaragua. Piero Coen, Nicaraguas rikaste person, som äger Western Union i Nicaragua och ett agrokemiskt bolag, begav sig personligen första protestdagen till Managuas Tekniska Högskola, för att utlova fortsatt stöd till studentprotesterna.

Nicaraguas traditionella markägande härsarklass, politiskt ledd av Chamorrofamiljen, publicerar i sina massmedier ständiga ultimatum till regeringen och finansierar de vägspärrar som de senaste månaderna har förlamat landet.

Katolska kyrkan, härsarklassen gamla allierade, har lagt hela sin tyngd på att skapa och underhålla regeringsfientliga aktioner på universitet, gymnasier, kyrkor. Med sina bank- och twitterkonton, söndagspredikningar försöker de kontrollera Nationella Samtalet. Biskopar har utfärdat dödshot mot presidenten och hans familj, präster har filmats när de ser på hur sandinister torteras. Påven Franciscus har uppmanat till fredssamtal, och kallat in kardinal Leonaldo Brende och biskop Rolando Alvarez till samtal i Vatikanen, det ryktades att prelaterna läxades upp för sin uppenbara inblandning i den konflikt som de officiellt ska medla i. Kyrkan förblir en av stöttepelarna för kuppen.

Det har hävdats att Ortega vänslats med den traditionella härsarklassen, men sanningen är den motsatta. Detta är den första regeringen i Nicaragua sedan självständigheten som inte innefattar härsarklassen. Sedan 1830 till 90-talet har alla regeringar i Nicaragua ? också efter den Sandinistiska Revolutionen ? innefattat oligarkfamiljerna Chamorro, Cardenal, Belli, Pellas, Lacayo,

Montealegre, Gurdíán. Men sedan 2007 finns de inte med, så de stöder kuppen.

Ortegas kritiker hävdar att hans trepartsamtal med fackföreningarna, kapitalägarna och staten går storfinansen till mötes. Faktum är att Nicaragua fram till kuppen hade högsta tillväxttakten i Centralamerika och en årlig höjning av minimilönen 5 -7 procent över inflationen. Det har förbättrat folks livsvillkor, befriade från fattigdomen. Mellan 2005 och 2014 minskade fattigdomen med 30 procent.

Den FSLN-ledda regeringen har infört en ekonomisk modell grundad på offentliga investeringar och på att stärka de fattigas skyddsnet. Regeringen investerar i infrastruktur, kommunikationer och behåller kontrollen över vattenförsörjning och el. Och de har överfört hälsovård och grundskola till offentlig sektor. Detta har garanterat en stabil ekonomisk struktur till fördel för realekonomin, mot den spekulativa. Största delen av Nicaraguas infrastruktur har byggts under de senaste 11 åren, med förnybara elverk i hela landet. Det kan jämföras med New Deal i USA.

Nyliberala kommentatorer, även vänster, har missat att till skillnad från Lulas regering i Brasilien, som minskade fattigdomen genom kontantbidrag till fattiga familjer, har Nicaragua fördelat produktivt kapital för att utveckla en självförsörjande folklig ekonomi. FSLN modell utmärks av att prioritera folklig ekonomi över statlig och kapitalistisk.

Privata sektorn sysselsätter ca 15 procent av de förvärsarbetande, den informella sektorn över 60 procent. Den har gynnats av 400 miljoner US\$ i offentliga investeringar, mycket har kommit från ALBA-fonderna för microlån till små och medelstora jordbruksföretag. Det har blivit lättare för småföretag att få subventionerade lån, utrustning, utbildning, boskap, utsäde och drivmedel. Nicaraguas små och medelstora företag har levererat mellan 80 och 90 procent av landets livsmedel och brutit beroendet av lån från Internationella Valutafonden.

På det sättet har arbetare och bönder ? många ensamföretagare som fick tillgång till produktivt kapital genom Sandinistrevolutionen ? blivit ett viktigt politiskt subjekt för det senaste årtiondets stabila sociala utveckling, innefattande de hundratusentals småbönder som har fått äganderätten till jorden, och nästan en fjärdedel har återlämnats till ursprungsfolken. Arbetarna, jordbrukarna och ursprungsfolken utgjorde grunden för FSLNs återkomst till makten 2006.

Äganderätten till marken de brukar och stöd till småföretag har också lagt stor vikt vid kvinnornas deltagande och lett till att Nicaragua bli världsledande i världen i jämställdhet, på 12e plats av 145, platsen efter Tyskland.

FSLN-regeringen har byggt ut hälsovårds- och pensionssystemen till att omfatta dels alla ensamföretagare, dels alla arbetare i svältlöneföretagen (de utländska företagen i de frihandelsområden som tidigare nyliberala regeringar inbjudit till ö.a.), vilket innebär växande finansiella åtaganden och har krävt nya sätt att garantera finansiell stabilitet. Förslag att reformera socialförsäkringssystemet utlöste privata sektorns och studenternas protester i april 2018.

Affärslobbyn uppmanade till demonstrationer när Ortega föreslog att öka arbetsgivarnas bidrag till pensions- och hälsovårdssystemen med 3,5 procent, men också en mindre ökning för arbetarna med 0,75 procent, och att överföra 5 procent av deras kontantflöde till hälsovårdsfonden. Reformen täckte också det kryphål som tillät höginkomsttagare att deklarerar lägre inkomst för att komma åt hälsovårdsförmåner.

Detta förslag gick på tvärs mot Internationella Valutafondens förslag att höja pensionsåldern och mer än fördubbla det antal veckor arbetare skulle behöva betala in till fonden för att komma i åtnjutande av dess bidrag. Det faktum att regeringen kände sig stark nog att säga nej till IMF:s och affärslobbys åtstramningskrav var ett uttryck för att privatkapitalets förhandlingsstyrka hade minskat i takt med Nicaraguas imponerande ekonomiska tillväxt, 38 procent av BNP mellan 2006 och 2017, som letts av småföretag och offentliga sektorn. Men oppositionen använde Facebook för att manipulera fakta och framställa regeringens reform som åtstramningar, och förfalskade infouppgifter om en students död i april 2018, för att dra igång landsomfattande protester 19e april. Regimskiftesmaskineriet drog omedelbart igång.

Nationella Samtalen uppenbarar klasskonflikten. Oppositionens Civilallians för Rättvisa och Demokrati har några nyckelfigurer.

José Adan Aguirre, ledare för privatföretagens lobby; Maria Nelly Rivas, Cargill-chef i Nicaragua och ordförande i US-Nicaragua-handelskammaren; privatstudenternas 19 April Rörelse; Michael Healy, chef för ett colombianskt sockerbolag, och ordförande jordbruksföretagarlobbyn, Juan Sebastian Chamorro, som företrädde härskarklassen förkladd till civilsamhälle; Carlos Tunnermann, 85-årig f.d sandinistminister och universitetsrektor; Azalea Solis, ledare för en US-finansierad feministisk organisation och Medardo Mairena, en US-finansierad ?bondeledare? som bott 17 år i Costa Rica innan han deporterades för människohandel. Tunnermann, Solis och 19-Aprilstudenterna är alla knutna till Sandinistiska Förnyelserörelsen, (MRS), en liten utbrytning ur FSLN som förtjänar särskild uppmärksamhet.

Under 80-talet var tillhörde flera av FSLNs ledare de berömda oligarkfamiljerna, som bröderna Cardenal och delar av Chamorrofamiljen, ministrar för kultur och utbildning, och till dem kopplade medier. Efter FSLNs valförlust 1990 övergav oligarkättlingarna partiet. Och tillsammans med dem några av de mest kända intellektuella och militära ledarna. De bildade så småningom MRS. Det tog avstånd från socialismen, skyllde alla misstag på Revolutionen och Daniel Ortega, och tog med tiden över NGO-rörelsen i Nicaragua, med feminister, miljöaktivister, ungdomar, människorätts- och medieorganisationer.

Efter 2007 närmade sig MRS alltmer till högerflygeln inom USAs Republikanska parti. Efter våldsubrottet nu i april tillhör de flesta västliga mediers källor för rapportering från Nicaragua MRS (det gäller tyvärr även Amy Goodmans Democracy Now), ett parti som har mindre än 2 procents stöd i väljarkåren. Detta gör det möjligt för härskarklassen att bädda in sitt försök att med våld återinstallera nyliberalismen i ett vänsterliknande tal genom tidigare sandinister som nu är kritiska till Ortegas regering.

Det är rena farsen att hävda att arbetare och småbönder är upphov till oroligheterna. La Via Campesina (Bondevägen, internationell organisation ö.a.), Bönders och Boskapsuppfödarens Förbund, Lantarbetarnas Förening, Arbetarnas Nationella Front, ursprungsfolkens Mayangna Nación och andra rörelser och organisationer har varit entydiga i sina krav på slut på våldsamheterna och i sitt stöd till Ortegas regering. Oroligheterna är ett fullskaleförsök för regimskiftesoperation styrd av medieoligarkerna, och det NGO-nätverk som finansieras av USAs regering samt storgodsägarnas och kyrkans beväpnade typer som öppnat dörrarna till Nicaragua för knarkkarteller och organiserad brottslighet.

Elefanten i rummet, som leder oss till US-regeringens roll i den våldsamma kuppen.

Som Tom Ricker rapporterade tidigt i denna politiska kris beslöt USAs regering för flera år sedan att istället för att finansiera oppositionella politiska partier, som har förlorat all legitimitet i Nicaragua, finansiera civilsamhällets NGOer (Icke Regeringsanknutna Organisationer, i andra sammanhang kallade Utländskt Regeringsanknutna Organisationer, URO/FGO, ö.a.) USAs National Endowment for Democracy, NED, satsade över 700 000 US\$ 2017 för att bygga upp en opposition mot regeringen, en del av sammanlagt 4,4 miljarder sedan 2014. Det övergripande syftet med denna finansiering var att ?ordna en samordnad strategi och medieröst för oppositionsgrupper i Nicaragua.? Ricker fortsätter:

?Resultatet av detta konsekventa uppbygge och finansiering av oppositionskrafter har skapat en ekokammare som förstärks av internationella mediers kommentatorer ? de flesta av dem utan någon personlig kännedom om Nicaragua, enbart beroende av andrahandskällor.?

NEDs grundare, Allen Weinstein, beskrev NED som ett öppet CIA: ?Mycket av vad vi gör idag gjordes i hemlighet av CIA för 25 år sedan.? I Nicaragua går NEDs stöd inte till traditionell höger utan till MRS-anknutna organisationer som poserar med vänsterliknande kritik mot sandinistregeringen. Regimskiftesaktivisterna använder FSLNs slagord, sånger och symboler, samtidigt som de bränner historiska monument, målar över fallna martyrs rödsvarta symboler, och ger sig på sandinistmedlemmar med våld.

Av oppositionsgrupperna som deltar i Nationellt Samtal finansieras Azalea Solis feministgrupp och Medardo Mairenas bondegrupp av NED, medan det är Freedom House, finansierad av NED och USAID, som finansierar April 19-studenters resor och hotell. NED finansierar också Confidencial, Chamorros mediegrupp. Och IIEPPP, Institutet för strategiska studier och folklig politik, vars vd är Felix Maradiaga, MRS ledare närstående USAs ambassad. I juni anklagades Maradiaga för att leda ett kriminellt nätverk ?Viper Which?, som utgick från ockuperade Tekniska högskolan UPOLI. De genomförde under april och maj bilkapningar, mordbränder och mord för att skapa kaos och panik.

Maradiga växte upp i USA och blev medlem i Aspen Leadership Institute, innan han började studera politik på Harvard. Han var försvarsminister i den sista liberala presidenten, Enrique Bolaños regering. Han är en 'Young Global Leader' vid World Economic Forum och 2015 fick han Gus Hart Stipendiet, som också kubanska världsberömda bloggare Yoani Sánchez fått, liksom venezolanska oppositionsledaren Henrique Capriles Radonski, som angrep och ockuperade Kubas ambassad i Caracas under kuppförsöket 2002.

Maradiaga är inte den enda kuppleddaren som ingår Aspen Leadership Network. Maria Nellis Rivas, Nicaraguachef för Cargills, är också talesperson för oppositionens Civic Alliance. Rivas som också är ordförande i US-Nicaraguas Handelskammare, lanseras nu som presidentkandidat i nästa presidentval. Bland dess US-uppföstrade ledare finns också ett nätverk med över 2 000 ungdomar som fått utbildning genom NED i 'sociala mediers förmåga för demokratiförsvar'. Denna bataljon av sociala mediekrigare kunde på fem dagar från 18-22 april skapa och kontrollera den allmänna opinionen i Facebook, som ledde till våldsamma demonstrationer över hela landet.

Om våldet

Ett av de längsta avstegen från sanningen är att kalla oppositionen 'ickevåld'. Det våldsamma programmet är kopierat på de skogarapporterna i Venezuela 2014 och 2017, som organiserade väpnade angrepp på regeringsbyggnader. De fick polisen att skicka ut upprorspatruller och filmade konfrontationer som publicerades på nätet som regeringsvåld mot fredliga demonstrationer.

Över 60 regeringsbyggnader har bränts ner, skolor, sjukhus, vårdcentraler har angripits, 55 ambulanser har skadats, minst 112 miljoner US\$ i skador på infrastruktur, småföretag har stängts ner, 200 000 har blivit arbetslösa. Förutom alla tusentals skadade har 15 studenter och 16 poliser dödat, 200 sandinister kidnappats, många av dem offentligt torterade. Oppositionens våldsamma illdåd har felrapporterats som myndighetsförtryck. Det är viktigt att försvara folks rätt att protestera, oavsett politisk uppfattning, men det är oklokt och ohederligt att bortse från att oppositionens strategi kräver och lever på våld och död.

Både inhemska och internationella nyhetsmedier lägger skulden för dödsfall och skador på 'förtrycket' utan att sätta in det i sitt sammanhang. Media bortser från oppositionens användning av molotovcocktail, granatkastare, pistoler, gevär, och när sandinistsympatisörer, polis eller förbipasserande dödas, räknar media dem som offer för statligt förtryck. Oppositionens påståenden om massakrer på barn och kvinnomord har bevisats falska, liksom påståenden om polisutförd tortyr, försvinnanden och utomrättsliga avrättningar. Inget har kunnat styrkas med bevis eller i rättegång.

Det sägs finnas bevis på att polisprickskyttar dödat demonstranter, men det finns ingen logisk förklaring till varför staten skulle använda prickskyttar för att öka antalet döda. Även motprotestanter har fallit offer för prickskyttar, vilka anges tillhöra en 'tredje part' med uppdrag att provocera fram destabiliserande våld. När en hel sandinistfamilj brändes till döds i Managua, citerade oppositionsmedia ett vittne som hävdade att polisen tänt eld på bostaden, trots att denna låg i ett område där oppositionens vägspärrar hindrade polisen att ta sig in.

Nicaraguas polisväsen har länge fått erkännande för sin modell för grannskapsarbete (i kontrast till den militariserade polis som är norm i de flesta centralamerikanska länder), för sin relativa frihet från korruption, och för den kvinnliga dominansen i ledande ställning. Kupptrategin har siktat på att förstöra allmänhetens förtroende för polisen, detta genom sitt oerhörda användande av förfälskade uppgifter, som de många påståendena om mord, misshandel, tortyr och försvinnanden mellan 23 och 23 april. Flera unga personer vilkas foton bars fram i oppositionens demonstrationer som offer för polisbrutalitet, visade sig vara liv, och välmående.

Polisen har varit alldeles otillräcklig och oförberedd för väpnade sammandrabbningar. Flera samtidiga kvällsangrepp på offentliga byggnader och de första mordbränderna fick statsanställda att hålla vakt med vattentunnor, och ofta käppar och stenar, för att hålla angripare borta. Oppositionen blev frustrerad när den inte lyckades skapa fler poliskonflikter och började bygga vägspärrar runt om i landet och bränna ner sandinisters bostäder, till och med beskjuta och bränna sandinistfamiljer inne i ohyggliga hatbrott. Tvärt emot La Prensas version av vad som hänt har nicaraguaner klagat över bristen på polisen närvaro och på trygghet i sina grannskap, som många utsattes för våldsamma angrepp.

Sedan maj månad ha oppositionens strategi varit att bygga väpnade barrikader runt om i landet för att stänga ner transporter och fånga folk i en fälla. Vägspärrarna som ofta byggts upp med stora gatstenar, bemannas med mellan 5 och 10 beväpnade män maskerade med snusnäsdukar eller masker. Medan mediaversionerna handlar om idealistiska unga människor som bygger barrikader, visar det sig att de flesta upprätthålls av betalda män, ofta med brottsregister. Medan regerings- och polisstyrkor sålunda utestängs från stora delar av städerna intensifieras knarkhandeln och nu kontroller knarkgäng många av vägspärrarna och betalar lönerna.

Dessa vägspärrar har blivit centrum för våld, arbetare som behöver passera blir ofta bestulna, slagna, förolämpade och om de misstänks vara sandinister, bundna, avklädda, torterade och målade i vitt och blått, och ibland dödade. Det hände att skadade dog i ambulanser som stoppades av vägspärrar, och ett fall var en 10-årig flicka kidnappad och våldtagen vid vägspärren i Las Maderas. När organiserade grannar eller polisen röjer bort vägspärrarna, försvinner de väpnade grupperna för att återsamlas och bränna ner byggnader, kidnappa eller misshandla folk som hämnd. Alla dessa våldsoffer räknas av huvudfårans medier som offer för förtryck, vilket är fullständigt falskt.

Nicaraguas regering har hållit polisen borta från gatorna, för att förhindra sammanstötningar och anklagelser om förtryck. I stället för att arresteras våldsamma protesterare, vilket säkert skulle ha givit oppositionen de döda i strid de behöver, kallade regeringen till ett Nationellt Samtal, med katolska kyrkan som medlare, där oppositionen kan lägga fram sina förslag angående mänskliga rättigheter och politiska reformer. Regeringen satte också ihop en Sannings- och Fredskommission i parlamentet och inledde en undersökningskommission.

Men med polisen borta från gatorna intensifierade oppositionen sin våldsamma kamp under maj och juni. Det ledde till att självförsvarsgrupper organiserade sig i grannskapen. Familjer som drivits bort från sina hem, unga människor som misshandlats, bestulits eller torterats, och veteraner från upproret 1979 och /eller kriget mot Contras, gick vakt runt sandinisternas högkvarter i alla städer. På många ställen byggde de vägspärrar mot oppositionens angrepp och har felaktigt i media stämplat som paramilitära grupper. I de städer som inte har sådana grannskapsorganiserade barrikader blir offren för oppositionens våld många fler.

Oppositionens har också särskilt riktat sitt våld mot Nicaraguas Studentförbund. Ett av förbundets ombud till det Nationella Samtalet kidnappades, sköts i magen och kastades i ett dike i juni, för att dö där, allt för att sabotera samtalen och straffa honom för att ha ifrågasatt April19-studenternas rätt att tala i alla nicaraguanska studenters namn.

Sedan april har fyra stora oppositionsdemonstrationer hållits för att mobilisera övre medelklassfolk i förorterna mellan Managua och Masaya. Dessa demonstrationer blev en slags överklassparad av berömdheter innefattande skönhetsdrottningar, företagsdirektörer, och oligarker, tillsammans med studenter från 19-aprilrörelsen och oppositionens moraliska högdjur.

Efter 3 månaders konflikt har ingen borgare fallit offer för våldet. Alla offer tillhör Nicaraguas folkliga klasser. Trots påståenden om hämningslöst förtryck har borgarklassen tryggt kunna delta i dagliga demonstrationer ? även om den senaste heldagsdemonstrationen slutade med ett kaotiskt angrepp på folk som ockuperat mark och slagit sig ner där, intressant nog på en egendom som tillhör Piero Doen, Nicaraguas rikaste person. De nattliga väpnade angreppen har annars i allmänhet utförts av folk från fattiga områden, där flera fått två till fyra timmars minilön för varje nattligt angrepp.

Olyckligtvis finansieras de flesta av Nicaraguas människorättsorganisationer av NED och leds av MRS. De har anklagat regeringen för diktatur och folkmord under Ortegas tid som president. Internationella människorättsorganisationer, innefattande Amnesty International, har kritiserats för sina ensidiga rapporter, som inte uppger någon information från regeringen eller personer som de identifierar som sandinister.

Regeringen bjöd in OAS'* Interamerikanska Människorättskommission (IACHR), ökad för sin fiendskap mot vänsterregeringar, att utreda de våldsamma aprilhändelserna och avgöra om förtryck förekommit. En kontroversiell skärmytsling på motorvägen utanför Jordbruksuniversitetet i Managua slutade med en 48 timmars vapenvila. IACHRs direktör Paulo Abrao besökte platsen för att uttala sitt stöd för oppositionen. IACHR brydde sig inte om oppositionens utbredda våld och rapporterade bara myndigheternas

försvarsvåld. Rapporten inte bara tillbakavisades kategoriskt av Nicaraguas utrikesminister Denis Moncada som ?en förolämpning mot Nicaraguas folk?. Bara av 10 av OAS 34 medlemsländer godkände rapporten.

Under tiden sände 19 April rörelsen, bestående av universitetsstudenter eller före detta, en delegation till Washington och lyckades få stora delar av Nicaragua mot sig, genom att le stort mot kameran tillsammans med USAs extremhögers mest interventionsbenägna kongressledamöter, som Republikanen Ileana Ros Lehtinen, senator Marco Rubio och senator Ted Cruz (alla gamla exilkubaner, ö.a.). M19-ledarna hyllade också vicepresident Mike Pence's krigiska varning att Nicaragua står på listan över de länder som snart ska bli varse ?vad Trump-regeringen menar med frihet?. De träffade också El Salvadors ARENA-parti, ökänt för sina band till de dödseskvadroner som mördade ärkebiskopen och befrielsesteologen Oscar Romero. Inom Nicaragua hade studenternas kritiska demonstrationsmassa givit upp för flera veckor sedan, och civilsamhällets stora april- och majprotester hade krympt, och samma gamla nicaraguanska högerpolitiker står där med ansvaret för materiella skador och förlorade liv.

Varför Nicaragua?

Daniel Ortega vann presidentvalet 2016 för en tredje period med 72,4 procent av rösterna, och 66 procent valdeltagande. Och regeringen har inte bara infört en ekonomi där de fattiga får möjlighet att arbeta produktivt, med enastående resultat för att under 10 år kontinuerligt höja deras levnadsstandard, utan har också stått emot USA-imperialismen, och allierat sig med Kuba, Venezuela och Palestina, och höjt sin röst för Puerto Ricos rätt till självständighet och en fredlig lösning på Koreakrisen. Nicaragua är medlem i ALBA, Bolivarianska Alternativet för Latinamerika och Karibien, ett alternativ till OAS, utan varken USA eller Kanada. Landet har också allierat sig med Kina i ett kanalprojekt och med Ryssland för säkerhetsfrågor. Av alla dessa skäl vill USA installera en US-vänlig regering.

Ännu viktigare är det föredöme Nicaragua har visat med en framgångsrik social och ekonomisk modell utanför USAs maktsfär. Med 75 procent av sin energiförbrukning från förnybara källor var Nicaragua det enda land som med moralisk auktoritet gick emot Parisavtalet, för att det var för svagt (Nicaragua gick sedan med när Trump drog bort USA från avtalet, ?vi opponerade ansvarsfullt mot Parisavtalet, USA oansvarigt?.)

El Salvadors FMLN-regering har följt Nicaraguas exempel på gott styrelseskick och nyligen stoppat gruvdrift och privatisering av vattnet. Även Honduras, denna eviga bastion för USAs makt i Centralamerika, visade tecken på vänstervridning men stoppades av den US-stödda militärkuppen 2009. Sedan dess har landet präglats av massivt förtryck mot sociala aktivister, och stal uppenbart valsegern 2017 med valfusk, och tillät sedan USA att bygga ut sina militärbaser nära Nicaraguas gräns.

2017 antog USAs representanthus enhälligt en Villkorslag för Investeringar i Nicaragua, om att lägga in sitt veto mot internationella institutioners lån till Nicaragua. USA vill hämma Nicaraguas förmåga att bygga vägar, rusta upp sjukhus, bygga fler förnybara energianläggningar, gå över från extensiv boskapsuppfödning till integrerat boskaps ? skogsbrukssystem. Det kan också betyda slutet för många populära sociala program som subventionerad el, stabila bussbiljetter, gratis läkarvård för kroniska åkommor.

US-regeringen använde Globala Magnitskylagen för att finansiellt komma åt Nicaraguas Högsta Valdomstol, landets polisväsen, Managuas kommunstyrelse och ALBA-bolaget i Nicaragua. Det handlar naturligtvis inte om att dess funktionärer har eller inte har förtjänat en bestraffning i Nicaragua, utan om USAs regering ska ha rätten att skrämja eller tränga in nicaraguanska funktionärer i ett hörn.

Medan det sadistiska våldet fortsätter, har kuppmaakarnas strategi för att störta regeringen misslyckats. Lösningen på den politiska krisen kan komma med val, och FSLN kommer troligen att vinna dem, och kunna förhindra en eventuell ny dramatisk offensiv från högeroppositionen.

Ett upp- och nervänt klasskrig.

Det är viktigt att förstå innebörden av USAs och oligarkiernas kupper i vår tid, medias roll och NGO-bedrägeriet, för det har upprepats i många länder i Latinamerika och andra delar av världen. Vi kan förvänta oss ett liknande angrepp på nyvalde Andrés Manuel López Obrador i Mexiko om han försöker genomföra de förändringar han utlovat.

USA har försökt härska över Nicaragua sedan mitten av 1800-talet. Nicaraguas välbeställda har ända sedan sandinisternas maktövertagande försökt återinsätta en US-allierad regering. Det senaste kuppmisslyckandet innebär inte slutet på deras ansträngningar eller bolagsmedias desinformation. Att veta vad som verkligen händer och dela med sig denna information är motmedlet som ska besegra dem i Nicaragua och runt om i världen.

Regeringen har höjt det fattiga folkflertalets levnadsstandard genom att fördela välståndet. När oligarkerna och USA inte kunnat införa nyliberalismen genom val skapade de en politisk kris, stärkt med en mediakampanj för att tvinga Ortega att avgå. Kuppen misslyckas, sanningen kommer ut, och får inte falla i glömska.

* Amerikanska Staternas Organisation med säte i Washington, även kallad USAs kolonialdepartement.

Kevin Zeese, Nils McCune, Popular Resistance, 180711 Översättning: Eva Björklund

<https://popularresistance.org/whats-really-happening-in-nicaragua-an-interview-with-stephen-sefton/>